

for de ved Lovforslaget afflaffede, ikke kunde gaa nogen anden Vej end den, at lægge Afgjørelsen i det enkelte Tilfælde i vedkommende Krigsrets Haand. Jeg har havt overveiende Betænkelighed ved paa ny at fremlægge det Lovforslag, som af Folkethinget blev vedtaget ved anden Behandling i 1872, netop af den Grund, som er bleven fremstillet af den høitærede Minister, at dette Forslag i 1872 blev Gjenstand for en saa indgribende og skarpt Kritikk fra forskjellige ærede Medlemmers Side, at man maatte kunne forudsætte, at disse Indvendinger vilde blive reiste paany, mulig med forøget styrke, efter at de ikke i de mellemliggende Aar vare blevne rettede. Det er henlynt til den høitærede Ministers Udtalelse angaaende dette Spørgsmaal, der har medført, at jeg maatte tro, at man lettere vilde kunne tilveiebringe Enighed om et Forslag, der kun satte sig det ene Formaal, som dette har sat sig, nemlig blot at afskaffe disse Straffe, som jeg kalder Legemsstraffe. Man maa ogsaa erindre, at det fra de Autoritetens Side, som hidtil have forelagt Forslag om Krigsretsloven, har været anerkjendt, at der under de militære Forhold maa indrømmes Krigsretterne et langt større Spillerum og Willkaarlighed, end der kan overlades de civile Domstole. Dette er blevet stærkt gjort gjældende, og det i 1871—72 fremlagte Lovforslag vidner i høj Grad derom, ja endog i saa høj Grad, at det dengang, som man mulig vil erindre under Forhandlingerne her, gav Anledning til en meget stærk Kritik, navnlig fra det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Han fremsatte den Ansøgning om Lovforslaget, at det gav Krigsretten et saa stort Spillerum, at der endog i enkelte Tilfælde kunde blive Udgang for en Krigsret til at idømme Straf, lige fra Fængsel af laveste Grad, Bagtarrest, op til Livsstraf. Et saadant Spillerum vilde finde Anvendelse efter det forelagte Lovforslags § 74, eller som det blev vedtaget, dets § 71, hvori der var Spørgsmaal om udvist Feighed over for Fjenden. Det var et enkelt Exempel, som det ærede Medlem for Aalborg fremsførte, og som han fandt gik altfor vidt, skjøndt ogsaa han indrømmede, at der maatte overlades de militære Retter noget større Spillerum. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) gjorde den samme Betragtning gjældende, men jeg ansvører kun dette for at vise, at det ingenlunde er noget for den militære Lovgivning Fremmed, at der overlades de militære Domstole en langt større Frihed i Valget af Straffene, end der er overladt de civile. At det derfor skulde være en Vanfærlighed ogsaa at overlade dem dette Skjøn, Valget mellem de andre Straffe, og navnlig de Fængselsstraffe, som man skulde anvende i Stedet for de her omhandlede Straffe, ser jeg paa ingen Maade er nogen Klippe, hvorpaa dette Lovforslag skulde kunne strandes. Da jeg har nævnt det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds, maa

det være mig tilladt at minde om en Udtalelse af ham ved denne Sags Behandling her i Thinget, en Udtalelse, som jeg kan sige, kan tjene som Motto for det her forelagte Lovforslag. Jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse oplæse den; det er kun nogle faa Linier. Han siger: „Det er fremdeles efter min Overbevisning en stor Bivirkelse af tro, at man overhovedet fremkalder en bedre Tilstand, det være sig i Statssamfundet i Almindelighed, eller i det militære Samfund i Særdelshed, ved at skabe drakoniske Love, som af alle dem, der have Retssjælelse, maa stemples som uretfærdige. Ivertimod, man opretholder bedre Retstilstanden ved kun at bringe Love til Anvendelse, som billiges af Alle, fordi de af Alle erkjendes for at være retfærdige.“ Det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds gav imidlertid dette en Anvendelse i en anden Retning, lige over for de Anker, han havde at fremsføre imod det foreliggende Lovforslag, men jeg slutter mig til denne Udtalelse Ord til andet med den Anvendelse, jeg vil give dem overfor de humane Straffebestemmelser, som den gjældende Krigsret nu har. Det er min fulde Overbevisning, at Anvendelsen af disse Straffebestemmelser ikke tjener til at haandhæve Disciplinen, men tværtimod væsentlig bidrage til at nedbryde den. — Efter at den høitærede Krigsminister har udtalt sig, som han har, nemlig, at han ikke vil kunne bidrage til at fremme dette Lovforslag videre, kunde der være Anledning for mig til at tage under Overveielse, hvorvidt Forslaget skal fastholdes. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at det vilde være urigtigt af mig at tage det tilbage over for de Indvendinger, der ere reiste, hvis Betydning jeg ikke er i Stand til at erkjende. Jeg kan derfor ikke stille mig anderledes end at anbefale det høie Thing at fæmme for Forslaget, og derved i alt Fald atter give sin Mistuelse tilkjende om, hvorledes det dømmes om de Straffe, som endnu i vore Dage kunne anvendes i den danske Krigsmagt.

Krigs- og Marineministeren (Saffner). Jeg har begjært Ordet strax efter, at den ærede Forslagsstiller har udtalt sig, for at inoedgaa enkelte af hans Udtalelser, hvoraf jeg slutter, at han maa have misforstaaet mig noget. Den ærede Forslagsstiller gjorde først den Bemærkning, at Modstanden imod det af mig i Samlingen 1871—72 indbragte Lovforslag væsentlig reiste sig fra, at der i dette Lovforslag var bibeholdt en Mængde Legemsstraffe, hvortil den ærede Forslagsstiller ikke alene henregner Lamp- og Notingslag, men ogsaa adskillige andre Straffe. Jeg kan nu ikke se den ærede Forslagsstillers Berettigelse til at klassificere den staaende Arrest og Bøiarrest som en høiere Grad af Legemsstraffe end alle Arreststraffe, mørk Arrest, Arrest paa Vand og Brød med de Skjærpelser, som den mili-